

for mit eget vedkommende nytårsaften en lille bekymring i forhold til forslagsstillerne, for man glemte at fremsætte forslaget i 1999, men nu har man dog taget revanche.

Før de fremsættelser, jeg her har omtalt, behandlede Folketinget i foråret 1995 forespørgsel nr. F 42 om etablering af tværfaglige a-kasser og lovforslag nr. L 203 om opblødning af regler om faglig afgrænsning.

Ved alle lejligheder er forslagene blevet forkastet. Jeg mener ikke, at der er sket noget nyt, siden vi sidst drøftede dette emne – noget, som kan begrunde, at man nu tager en ny debat. Derfor kommer det nok heller ikke som den store overraskelse, at regeringen fortsat ikke kan støtte forslaget. Meget har været sagt om dette emne, både for og imod, så det er svært at blive ved med at komme med nye argumenter. Jeg vil derfor henholde mig til min tale ved førstebehandlingen af B 17, der er gengivet i Folketingets forhandlinger 1998-99, side 1235-1237, og nøjes med at gentage følgende fire hovedpunkter:

For det første: Jeg mener stadig, at de fagligt afgrænsede kasser har nogle indlysende fordele, som det er væsentligt at fastholde. De har et indgående kendskab til løn- og arbejdsvilkårene og uddannelserne inden for deres område, og ud fra det kendskab har de mulighed for at give medlemmerne en god og kvalificeret rådgivning og vejledning om relevante forhold på arbejdsmarkedet. De har også mulighed for at etablere en tæt kontakt til arbejdsgiverne inden for faget og hermed bidrage til at få medlemmerne i arbejde.

For det andet: Jeg tror ikke på, at tværfaglige a-kasser vil gavne den faglige mobilitet. Der er ingen som helst garanti for, at tværfaglige kasser bedre vil kunne give medlemmerne tilbud uden for deres faglige område. Tværfaglige kasser vil ikke have den samme mulighed for at opnå det nøje kendskab til medlemmernes forskellige muligheder på arbejdsmarkedet og de kontakter til arbejdsgiverne, som de fagligt afgrænsede kasser har.

For det tredje: Jeg er ikke modstander af øget konkurrence, men jeg tror ikke på, at man kan give markedskræfterne frit spil på kasseområdet. Medlemmerne skal have den bedst mulige service til den lavest mulige pris, men først og fremmest skal forvaltningen af de meget store statslige beløb ske på en forsvarlig og korrekt måde. Vi skal ikke have en situation, hvor det hensyn tilsidesættes, fordi kasserne skal gøre

det så billigt som muligt for at bevare eller øge medlemstallet.

For det fjerde: Det er rigtigt, at der er stor forskel på administrationsudgifterne i de enkelte kasser, og det er også rigtigt – hvad de færreste husker – at der ikke er en entydig forklaring på det. Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og kasserne har i fællesskab gennemført en benchmarking af administrationsudgifterne, og denne benchmarking har vist, at forskellen i administrationsomkostningerne kan skyldes en række forhold. Nogle kasser har høje ledighedsprocenter, som medfører mere sagsbehandling og flere dagpengeudbetalinger, nogle kasser har mange arbejdsmarkedspolitiske aktiviteter, f.eks. vejledningsforløb, jobformidling og kurser, og der er kasser, der rummer medlemmer, som er ansat på meget, meget, meget kortvarige ansættelser, oven i købet kasser, der rummer så godt som udelukkende fra dag til dag-ansatte. Kassernes service, ledighedsstrukturen og kassens medlemssammen sætning har indflydelse på prisen i forhold til administrationsomkostningerne.

Det er min opfattelse, at den undersøgelse, kasserne og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har lavet sammen, har haft en meget positiv effekt. Kasserne er blevet meget opmærksomme på at skabe et grundlag for kvalitetsudvikling, og man har sat sig for at lære af de bedste eksempler. I år er der planlagt nye initiativer til undersøgelse af kassernes administration: Man vil videreudvikle metoden og bl.a. inddrage mere om den kvalitative side af administrationen.

Afslutningsvis vil jeg nævne, at der allerede i det gældende system er valgfrihed for medlemmerne. Lønmodtagerne kan vælge mellem en fagligt afgrænset kasse og den tværfaglige kasse, der findes. Hertil kommer, at mange har flere valgmuligheder, fordi der er en række kontrollerede – vel at mærke kontrollerede – overlapninger mellem kassernes faglige områder.

Ole Vagn Christensen (S):

Vi har fødselsdag i dag. Det er femte gang, forslagsstillerne fremsætter deres forslag om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløsheds-kasser, og for femte gang skal jeg på Socialdemokratiets vegne så forklare, hvorfor vi synes, at det er en dårlig sag, Venstre Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Frihed 2000 insisterer på.